

[Per Hækkerup.]

sige: hr. Hilmar Baunsgaard understreger — og det er jeg enig i — at de to forslag, vi har til behandling, skal ses som et hele. Men samtidig foreslår hr. Hilmar Baunsgaard, at det ene forslag skal udgå. Hvis man er af den opfattelse, at det er et hele, kan man ikke samtidig stille det krav til regeringen, at den skal give afkald på det ene af forslagene, nemlig det om engangsskatten.

Jeg vil derfor gerne spørge hr. Hilmar Baunsgaard: hvis det nu skulle vise sig muligt på sagligt forsvarlig måde at gennemføre besparelser på det offentlige budgetter af den størrelsesorden, hr. Hilmar Baunsgaard nævnte, stemmer det radikale venstre så for dyrtidsportionens indefrysning, eller gør man det ikke? Man kan ikke på én gang hævde det synspunkt, at her står vi over for et samlet hele, og samtidig hævde det synspunkt, at det, de selvstændige erhvervsdrivende skal yde til dette samlede hele, vil man ikke være med til. Så må vi få den opfattelse, at det radikale venstre er parat til indgrebet over for dyrtidsreguleringen, men ikke til indgrebet over for de selvstændige erhvervsdrivende. Jeg er spændt på at høre svaret.

Når hr. Hilmar Baunsgaard antyder, at der er mulighed for besparelser på militærbudgetterne, på forsvarsbudgettet, på 150-200 mill. kr., er jeg godt klar over, at vi skal ikke vende tilbage til de bevillinger, der alligevel vil vise sig ikke at stå på finansloven; det problem klarede vi jo i udvalget. Men så vil jeg gerne spørge hr. Hilmar Baunsgaard: betyder dette, at det radikale venstre ikke står ved det indgåede forsvarsforlig? Vi har hidtil holdt dette forlig, som vi har holdt andre forlig, vi har indgået, og derfor vil jeg gerne spørge hr. Hilmar Baunsgaard, og jeg beder om at få tydelig besked: står det radikale venstre ved det indgåede forsvarsforlig?

Og så vil jeg gerne sige med hensyn til besparelserne på den statslige boligfond: det er vor opfattelse, at vi netop igennem den statslige boligfond og de midler, der stilles til dens rådighed, får en mulighed for på måske den mest effektive måde at modvirke jordpristigningerne ved at gøre det muligt for kommunerne at fremskaffe et forøget udbud af byggemodnet jord og derved presse priserne, om ikke nedad, så i hvert fald

presse dem, sådan at stigningerne ophører. Derfor ville vi anse det for et uheldigt område at skære ned på.

Til hr. Sigsgaard skal jeg kun gøre den bemærkning, at hr. Sigsgaard ved jo, at det er forkert, når han siger, at regeringen og socialdemokratiet ikke ville forhandle. Vi har jo siddet i forhandlinger, hr. Sigsgaard. Vi har siddet i forhandlinger i disse sidste 14 dage adskillige gange og har drøftet en lang række problemer; så kan hr. Sigsgaard ikke komme her og sige, at vi ikke ville forhandle. Og jeg vil da gerne sige i anledning af det konkrete, som hr. Sigsgaard nu nævnte, og som arbejdsministeren har behandlet, om jeg så må sige, den saglige værdi af, at det er dog en ejendommelig form for forhandling, at man i går for første gang under forhandlingerne nævner disse problemer, som man må vide er store og omfattende. Det kan man ikke komme og kaste ind i sidste øjeblik i en diskussion. På den måde forhandler man ikke, hr. Sigsgaard, medmindre formålet alene er at skaffe sig et alibi.

Endelig vil jeg sige til hr. Kai Moltke, at hr. Kai Moltke må forstå, at hvis 5 medlemmer af dette høje tings SF-gruppe på fredag igennem deres stemmeafgivning vælter regeringen, så betragter vi virkelig samarbejdsaftalen som brudt. Vi er — det har finansministeren og det har arbejdsministeren sagt — også interesserede i, om vi kan finde en ordening, sådan at man ikke rammer de lavest lønnede lønarbejdere så hårdt, som bortfaldet af den ensartede dyrtidsreguleringsportion ellers ville kunne siges at gøre. Det arbejder regeringen med, og måske kan der komme ændringsforslag mellem anden og tredje behandling, det ved jeg ikke. Man jeg vil gerne sige, at i én henseende varetages de løvtlønnedes interesser effektivt og godt ved dette forslag, og det er i det beskæftigelsesmæssige, for man skal ikke glemme, at de lavest lønnede i Danmark er samtidig dem, der har den største arbejdsløshedsrisiko, og vigtigere end 20 øre mere pr. time i lønningsposen er det, hvis vi kan sikre en høj og stabil beskæftigelse ikke mindst for de lavt lønnede.

Henry Christensen: Jeg vil bare på nuværende tidspunkt gerne have lejlighed til